

βλέμματός του, ἀλλὰ μόλις ἐκρήχθη ἡ νίκη ὑπὲρ αὐτοῦ, καὶ προέβη μετὰ τύρου προκλητικῶς ὁ δεινὰς τοῦ ἀντίπαλου. Ῥοβέρτος ὁ Τρέμουλας. Βαρόνος τῆς Χαλανδρίτζας, ὅπως, φρίτων κακὸς καὶ φίλος, ἐπηδεν αὐθαδῶς τῆς Τρέμουλας τὴν ὑψηλὴν σποδίαν ἐπ' αὐτὰς σκεδόν τὰς πύλας τῶν Καλαβρύτων. Ἀλλὰ τὴν ὀφρὺν καὶ αὐτοῦ ἐταπείνωσεν ἡ ἀθαρύβητος τέχνη τοῦ Καλαβρυτινοῦ. πρὸς μεγάλην εὐχαρίστησιν τῶν θεωμένων, ὅσοι ἐγναρίζον τοῦ μὲν τὴν ἀγέρωχον καὶ πλεονέκτιν φύσιν, τοῦ δὲ πόν-πρᾶον καὶ δίκαιον χαρακτῆρα.

Διεδέχθη δὲ τὸν Τρέμουλαν Ἰωάννης ὁ Νεῦλλης, ὁ κατέχων τῆς Μάνης τὰ πεπρωθὴ στενά, καὶ ἐκ τοῦ δομητηρίου τῆς Παυσάδας πολεμῶν καὶ συνέχων τοὺς Σλαβούς. Ἀλλ' οὗτος, ἀφ' οὗ προέβη πρὶα βήματα, βλέπων τὸν ἀντίπαλόν του ἀσθμαίνοντα ἐκ τῆς διπλῆς δυσκόλου τοῦ νίκης, χωρὶς, ὡς εἶχε δικαίωμα, νὰ θελήσῃ νὰ ὠρελθῇ ἀπὸ τὴν περιστάσιν ταύτην, κατεδίδασεν εὐγενῶς τὴν λόγχην του, καὶ περιέμεινεν ἕως οὗ ὁ Ραοὺλ συνέλθῃ. Ἀπὸ τῆς μάχης δὲ ταύτης ὠρελθθεὶς διακοπὴν καὶ ὁ Πετραλεΐφας ὅπως τείνῃ ὀλίγον τὰ γεγρακότα του μίλη, ἡ γάρβη, καὶ ἐξήλθε τοῦ θεωρείου τοῦ Τοποτηρητοῦ, ὅστις, παρακολουθῶν αὐτὸν δι' ἄκρου τοῦ ὀρθανισμοῦ, εἶδεν, ὅτι κατόπιν τοῦ ἐξήλθεν ἡσύχως καὶ ὁ Βλαχνοπαίμηνος ὡρελθῃ μετὰ τοῦ πολεμικοῦ τῶν Τρέμουλας.

Ὁ ἤδη ἐξασθενημένος βραχίων τοῦ Ραοὺλ ἐπέδωκε ταχίως εἰς τὴν ἀκμήτα βώμην τοῦ βαρόνου τῆς Μάνης, τραχεῖαν ὡς τοὺς βράχους, ἐφ' ὧν ἐγυμνάζετο. Κατ' αὐτοῦ τέλος προχώρησεν ὁ ἐσχατος πετχιμένος ἱππότης, ὁ Γωλτιέρος. Ἄν δὲ πάντα ἡ προσοχὴ καὶ πάντα τὰ βλέμματα δὲν ἦσαν ἐστραμμένα

πρὸς τὴν πάλην ἐκείνην, κατ' ἣν ὁ Ῥωμαλεώτερος τῶν ἱπποτῶν ἀντατάττετο πρὸς τὸν χαριέστερον, ἦτον ἔνδοξον νὰ παρατηρηθῇ, ὅτι αἰφνιδίᾳ ὠχρότης ἐπεχύθη εἰς τῆς Ἀννης τὸ πρόσωπον. Ἡ μάχη εἰσενε πολλὴν ὥραν ἰσόρροπος, διότι ὁ Γωλτιέρος εἰδείξεν ὅτι εἶχε τῆς χάριτος ἀνώτεραν ἀκούην τῇ ἐπιδιξιότητι. Τέλος ὁ ὠρελθῶν ἡμρότερος οἱ ἀντίπαλοι κατ' ἀλλήλων, τὰ ἀκτέρρακτα στήθη τῶν ἱπποτῶν τῶν τυγκρουθέντων ἐβρόντησαν, ἐν ᾧ δ' ἐκίμθησαν οἱ ὀπίσθιοι πόδες αὐτῶν, ὁ Βαρόνος τῆς Μάνης ἐκίανε βραδίως ἐμπρὸς ὅπως καταφέρῃ καὶ τὸ Γωλτιέρου πτεγῆν, ἥτις ἐμελλε νὰ περατώσῃ τὴν πάλην, ἀλλ' αὐτὸς διὰ ταχείας στρωφῆς τοῦ σώματος ὡς ἐγγχεύς τὸν διέφυγε, καὶ πρὸς κλίνοντα ἤδη τῆς καθέτου, ἤρκεσε νὰ τὸν ἐγγίσῃ πλαγίως διὰ τῆς λόγχης του, ὅπως τὸν κορυμίσῃ τῶν ἀναβολῶν του. Μέγας τότε ἀλαλαγμὸς καὶ βραχὴ χειροκροτήσεων ἠγέρθη μετὰ τῶν θεατῶν, ἡ δὲ Ἄννα, αἰσθανομένη πυσιφλέκτους τὰς παρειάς τῆς, ἔλυνε μὲ τρέμουσαν χεῖρα τὸν στέφανον, ὅστις συνέκειτο ἀπὸ ἀργυροῦς ἀστέρας, καὶ τὸν ἔτεινε πρὸς τὸν νικητὴν. Αὐτὸς δὲ, διὰ τῆς χειρὸς εὐχαριστῶν τὸν ἐπευφημοῦντα λαόν, ἐπροχώρησεν ὅπως λαβῇ τὸ γλυκὺ ἄνθος, γλυκὺ, διότι ὑπὸ γλυκειάς χειρὸς ἐδίδετο.

Ἀλλ' εἰς τὴν στιγμὴν ταύτην νέα σάλπιγξ ἤκούσθη καὶ ὅλοι, στρέψαντες ἐκπεπληγμένα βλέμματα πρὸς τὴν εἰσοδὸν, εἶδον εἰσορμῶντα ἱππότην, ὅστις εἶχε κακλειτμένον τοῦ κράτους τὸ πρόσωπτον, μέλανα ἵππον, καταμέλαιναν τὴν ἐνδομασίαν, καὶ οὐδὲν ἐφερεν οὐδ' ἐμβλημα οὐδὲ κόσμημα. Εἰς τὴν ἀγρίαν ταύτην ἐμφάνειν ψιθυρισμός, ὡς ὁ τοῦ φρίσσοντος θάσου ὑπὸ πτέρυγα καταιγίδος ἠγέρθη ἐξ ἔλας τοῦ

πλήθους, καὶ ὁ Γωλτιέρος, ὥρελθῃ πρὸς τὸν ἱππότην, περιέμεινεν ἐπὶ μίαν στιγμὴν. Ἀλλὰ βλέπων αὐτὸν ὅτι ἐμεινεν ἀκίνητος ἐν τῷ μέσῳ τοῦ σταδίου, ἐκλή-
 τίασε, καὶ

— Οἱ ἱπποτικοὶ νόμοι, εἶπεν, ἀναγκάζουσι τὸν ἱππότην ὅστις εἰσέρχεται εἰς τὸ σταδίου νὰ ὑψώσῃ τὸ

προσωπεῖόν του, ἢ νὰ φέρῃ ἐμβλημα ἀποδεικνύον ὅτι εὐγενὴς πρὸς εὐγενεῖς παρατάττεται. Ἀλλ' ἐγὼ νό-
 μον ἔχω, ὅταν μοὶ προσφέρεται μάχη, νὰ μὴ τὴν ἀρ-
 νώμαι ποτέ. Ἄν ἔταξες ν' ἀγωνισθῇς ἀγνωστος, σέ-
 δομαι, ἱππότη, τὴν εὐχὴν σου καὶ εἰμὶ ἐτοιμος!

Καὶ τὴν λόγχην προτείνας, ἐκινήθη κατ' αὐτοῦ.